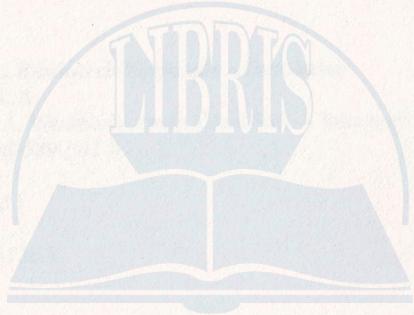

L.A. WEATHERLY

ÍNGERI

editura rao

PROLOG

– Aceea e mașina ta? întrebă fata de la una dintre casele de marcat din 7-Eleven. Cea neagră și strălucitoare?

Alex dădu afirmativ din cap și puse o cafea Big Gulp în fața ei.

– Tare, continuă fata, holbându-se la ea.

Era un Porsche Carrera, iar lumina soarelui o făcea să strălucească precum onixul lichid.

– Nu vedem prea des mașini ca *aceea* pe aici.

„Nu, pun pariu că nu“, își spuse Alex, încercând să-și amintească unde era aici. Cattle Chute, Oklahoma sau vreun loc mohorât. „Patria cowboy-ilor nărăvașil!“ După cum anunțase pancarta cu urme de glonț de la intrarea în oraș.

– Pompa trei, ii spuse el.

Fata ii zâmbi, făcând ochii căprui mari, în timp ce ii taxă cafeaua și benzina.

– Ești nou în oraș? întrebă ea.

VICKY scria pe ecusonul ei. Era aproape la fel de înaltă ca el – iar el nu era prea înalt, abia trecea de un metru și jumătate – și părul ei șaten fusese îndreptat atât de bine, încât te puteai săia în el.

„Slujbă de sămbăta“, se gândi el, scoțând portofelul. „Vreo șaisprezece ani. Probabil merge la liceul acela mare pe lângă care am trecut, aflat chiar la intrarea în oraș.“

Gândul îl irita și îl amuza în egală măsură. Văzuse liceul doar la televizor: atleți în echipamentele lor, majorete sărind în jurul terenului, cupluri îmbrățișate la balul de absolvire. Era altă lume, una

atât de stupid de inocență, încât era însăpmântătoare. Elevii de liceu erau suficient de mari cât să se lupte, însă nimeni nu o făcea.

Pentru că, de fapt, nimeni nu știa că avea loc un război.

– Nu, sunt doar în trecere, răspunse el.

Îi întinse două bancnote de douăzeci de dolari.

Vicky se posomorî.

– Mă întrebam dacă vei merge la liceul nostru... însă probabil ești cam bâtrân pentru asta. Câți ani ai, douăzeci și unu sau ceva de genul?

– Sau ceva de genul, răspunse el cu un zâmbet ușor.

De fapt, avea șaptesprezece ani, însă, într-un fel, fata avea dreptate. Din toate punctele de vedere importante, era bâtrân.

Ea nu se grăbi să-i dea restul.

– Cât stai aici? Pentru că, știi, dacă te gândești să faci ceva sau dacă vrei pe cineva să-ți arate împrejurimile...

Se auzi un sunet din buzunarul pantalonilor săi, când telefonul mobil îl anunță de primirea unui mesaj. Lui Alex îi sări inima. Se întoarse ușor, scoase telefonul și deschise mesajul.

Inamic detectat, Aspen CO. Casa 1124 Str. Tyler

„Da!“ Imediat, Alex simți bâzătul puternic care îl învăluia de câte ori avea loc o detectare. În sfârșit, trecuse mai bine de o săptămână; înnebunea. Își băgă telefonul din nou în buzunar și îi zâmbi lui Vicky. De ce nu? Oricum nu avea să o mai vadă.

– Poate data viitoare, spuse el, luându-și cafeaua. Mulțumesc, oricum.

– Sigur, spuse ea, încercând să-i zâmbească și ea. Drum bun!

Când Alex deschise ușa, aerul condiționat prea rece lăsa loc unui septembrie arzător. Se strecură în Porsche. Era jos, iar scaunele din piele îl cuprindeau într-o îmbrățișare întunecată. Era al naibii de confortabil, ceea ce era bine, din moment ce, de fapt, locuia în el. Tastă pe GPS *Aspen CO*. Timp estimat de sosire, 2.47 dimineața. Aproape nouă ore. Va conduce drept acolo, se hotărî el, luând o gură de cafea. Nu avea nevoie de somn – Dumnezeule, asta făcuse de la eliminarea ultimei sale prăzi.

Alex ieși din parcare și intră pe Autostrada 34, spre ieșirea nordică din oraș. Astă dacă îl puteai numi oraș: erau câteva zeci de străzi cu case din sindrilă și două artere comerciale lungi, luminate puternic, unde adolescenții nărăvași își făceau probabil veacul sămbăta noaptea, bând bere Bud Light și strigând unul la altul. Totul se termina chiar la ieșirea din oraș, lăsând loc prafului și silozurilor de cereale și benzinăriilor. Alex setă controlul vitezei la șaptezeci de kilometri pe oră și deschise radioul. The Eagles începură să murmură despre Hotel California, iar el făcu o grimă. Își deschise iPodul și puse niște indie rock, în timp ce Porsche-ul își continua drumul fără probleme. Si, pentru o clipă, se întrebă ce ar crede Vicky dacă ar ști că avea o pușcă semiautomată în portbagaj.

Munții Stâncosi adăposteau stațiunea Aspen în adâncul lor, ca o palmă care ține un pumn de diamante. Șoseaua se răsucea și cotea prin munte pe măsură ce Alex se apropiă de oraș, cu farurile măturând asfaltul întunecat dinaintea lui. Iepurii speriați încremeneau pe marginea drumului, cu ochii mari, iar o dată reuși să sperie și o căprioară, alungând-o în pădure.

2.51 arăta ceasul mașinii sale când intră în orașul Aspen. Nu era rău. GPS-ul îl direcționa spre strada Tyler, o stradă liniștită, încadrată de copaci, nu departe de centru. Unul dintre felinarele de pe stradă pâlpâia; restul străluceau tăcute, dezvăluind un sir de case cu ferestre mari și peluze imaculate. Nicio casă nu avea luminile aprinse. Toată lumea dormea.

Alex își parcă mașina la câteva uși mai jos de numărul 1124. Își sprijini coatele pe volan și cercetă casa, cu sprâncenele negre împreunate, gânditor. Uneori zăreai un semn dacă știai ce căutai, însă acolo nu era nimic. Era doar o casă obișnuită, cu toate că peluza din față nu era la fel de curată precum celelalte. Ici-colo crescuseră câteva buruieni, înălțându-se rebele din iarbă.

„Dezamăgește vecinii, ț, ț, ț“, își spuse Alex.

Își mutase pușca pe scaunul din față înainte să coboare spre Aspen, iar acum apăsa pe trăgaci prin obiectiv, privind casa prin lentila cu infraroșu. Ușa din față fu focalizată într-o nuanță sinistră de roșu. Putea citi chiar și numele de pe cutia poștală din fier forjat, atașată pe peretele verandei: *T. Goodman.*

Goodman. Alex nu-și putu stăpâni un forăit. Creaturile își luau de obicei nume umane ca să se piardă printre ceilalți; e placut să vezi că unii au simțul umorului. Înșurubă amortizorul pe gura puștii. Era de ultimă generație, subțire și strălucitor ca pușca însăși. Acum nu-i rămânea decât să aștepte. Se lăsă din nou pe spate în scaun, holbându-se la casă. În trecut, când plecau în echipe, ceilalți agenți urăseră întotdeauna să stea la pândă, însă asta făcea parte din vânătoare pentru Alex. Parte din agitație. Trebuia să ai simțurile în alertă; nu aveai voie să te relaxezi nici măcar o clipă.

Aproape o oră mai târziu, ușa din față se deschise. Luă pușca în mai puțin de o secundă, privind atent prin obiectiv. Bărbatul înalt de pe verandă se opri să încuie ușa, apoi coborî rapid scările și ieși în stradă, lăsând în urmă ecoul pașilor săi.

Alex lăsă pușca în jos, deloc surprins că T. Goodman avea formă umană – își dezvăluiau adevarata natură doar când se hrăneau. Așteptă până când bărbatul dădu colțul, îndreptându-se spre centru, apoi ieși din mașină și deschise încet portbagajul. Scoase de acolo un pardesi negru, îl urmă și plecă, pușca fiind ascunsă sub falduurile pardesiului.

Când luă colțul își văzu prada la câțiva metri distanță, traversând strada. Încetini o clipă, îndreptându-și privirea în altă direcție. O aură deveni vizibilă în jurul siluetei întunecate: argintiu palid, cu o lumină albăstrie pâlpâind slab pe margini.

Alex grăbi pasul. Creatura nu se hrănise de multe zile, ceea ce însemna că era la vânătoare.

Bărbatul îl conduse la un bar din centru. Pe sigla luminoasă de la intrare scria *Spurs*. Silueta din neon în nuanțe de galben și roz ale unei fete cowboy purtând pantaloni scurți și o vestă minusculă

de piele pâlpâia intermitent, fluturând pălăria. Se auzea muzica tare și un vuiet de urale masculine.

Recunoscând semnul, Alex dădu din cap cu o admirătie invadioasă. Spurs era unul dintre acele locuri în care chelneritele se îmbrăcau în haine sexy și dansau pe bar. Bărbații care ieșeau împlicindu-se la ora aceea erau beți și gâlgăgioși și nu dădeau atenție la ce se întâmpla în jur – locul ideal dacă erai la vânătoare. Era exact tipul de loc pe care l-ar fi ales el însuși.

Două matahale plăcute flancau ușa de la intrare. T. Goodman se pierdu în umbrele din jur, fără să atragă atenția asupra lui. La jumătate de stradă distanță, Alex se aşeză pe poziție în spatele unui Subaru parcat, calculând în gând distanța loviturii. O să fie bine, își spuse el; se apropiase mai mult de-atât la viața lui. Însă matahalele să ar putea să fie atinse de forța loviturii.

Chiar atunci, ușa grea din metal a barului se deschise, iar un bărbat îmbrăcat într-un costum răvășit ieși împlicindu-se.

– O noapte excelentă, omule, spuse el, lovind-o pe umăr pe una din matahale. Doamne acelea sunt *buune*.

Scutură din cap cu uimire, ca și când nu avea puterea să descrie exact cât de bune.

– Da, chiar sunt bune, răspunse matahala, cu o privire amuzată.

– Sper că nu ai de gând să conduci, Eddie, spuse celălalt. Îți chemăm un taxi?

Eddie nu răspunse. Ieși în stradă, fredonând fals. Un picior i se împiedică de o cutie de bere goală, iar ecoul sunetului răsună în noapte. Gorilele se priviră și ridicară din umeri. Nu era problema lor.

Alex se îndreptă când T. Goodman ieși din beznă și se luă după bărbat, o umbră înaltă și tacută. Scoase pușca și ținti. Avea să se întâpte din moment în moment, era sigur. Nu aveau nevoie de intimitate, doar de un teren cât de cât liber. Fără să-și ia ochii de la Goodman, Alex trase adânc aer în piept să se echilibreze, apoi își mută imediat focusul de energie în sus, prin punctele sale chakra, până când ajunse deasupra creștetului său.

Simți imediat cum îl trece un fior când creația blocă mintea prăzii sale. Avusese dreptate, asta era. Eddie se opri cătinându-se, părând nesigur. Se întoarse încet.

Cu un freamăt întunecat, corpul uman al lui Goodman se topit. O lumină orbitoare și glorioasă apărută în locul acestuia, până când deveni asemenea unui far care strălucea pe toată strada, luminând totul – barul, celealte clădiri, față mică și însășimantată a lui Eddie. Iar în centrul luminii stătea o ființă sclipitoare, înaltă de doi metri, ale cărei aripi uriașe întinse erau de un alb atât de pur, încât aproape că păreau albastre.

– Nu... nu se poate... se bâlbâi Eddie când îngerul se apropie de el.

La jumătate de stradă distanță, Alex le auzea pe mătahale răzând cu o femeie care se oprișe să le ceară un foc. Dacă vreunul din ei ar fi privit în direcția lui, nu l-ar fi văzut decât pe Eddie, de unul singur, cătinându-se beat pe strada întunecată.

Alex se apleca peste mașină și privi prin obiectiv, cu mâinile reci și sigure în timp ce își fixă ținta. Chipul îngerului apărut în prim-plan, mărit de mai multe ori. Ca om, Goodman fusese la fel de atrăgător fizic precum toți ceilalți îngeri în acea formă, însă Alex știa că, dacă i-ar fi privit mai bine față, i s-ar fi părut ușor ciudată – prea intensă, cu ochii poate prea întunecați. Însă acum, în forma sa de înger, trăsăturile lui Goodman aveau o frumusețe aproape nepământeană: mândră, aprigă. Nimbul care îl încadra radia ca un foc sfânt.

– Nu-ți fie teamă, îl liniști îngerul cu un glas ce suna ca o sută de clopoței. Sunt aici cu un motiv. Trebuie să îți dau ceva.

Eddie căzu în genunchi, cu ochii bulbucăți.

– Eu... eu...

Nimbul. Alex îl ochi, țintind albul profund și pur din centrul său.

– Nu te va durea, continuă îngerul, apropiindu-se și mai mult.

Apoi zâmbi, iar strălucirea lui se mări de zece ori, arzând în noapte. Tremurând, Eddie gemu și își pleca fruntea, copleșit de acea frumusețe.

– Ba chiar îți vei aminti astăzi drept experiența cea mai semnificativă a vieții tale.

Alex apăsa trăgaciul. Când energia pulsândă a nimbului îngerului fu întreruptă de forța glonțului, creația explodă fără sunet într-un milion de fragmente de lumină dispersate. Alex se ascunse în spatele mașinii, în timp ce o undă de soc trecu pe lângă el, strigătul de suferință al îngerului răsunând în urechea lui. Încă în starea lui alertă, putea vedea câmpurile de energie ale fiecarei ființe din apropiere, afectate de soc: conturul fantomatic al unui copac, al cătorva fire răzlețe de iarbă, toate dansând și deformându-se ca și când ar fi fost lovite de un uragan.

Încet, totul reveni la normal. Se lăsa tăcerea. Alex își readuse centrul energetic înapoi în chakra inimii, iar contururile fantomatice dispărură. Aruncând pentru moment pușca sub mașină, se îndrepta spre Eddie, care rămăsese încă îngenunchiat, tremurând pe trotuar. T. Goodman dispăruse complet, fără să lase vreun semn în urma lui.

– Hei, omule, ești bine? spuse Alex pe un ton firesc, ghemuindu-se lângă el.

Gorilele se opriseră din vorbit și priveau în direcția lor. Alex ridică mâna spre ei.

– „Totul e bine, tipul e cam beat, atâta tot.“

Eddie își întoarse față plină de lacrimi spre el.

– Eu... aici a fost... știu că n-o să mă crezi, dar...

– Da, știu, răspunse Alex. Haide, ridică-te...

Îl cuprinse pe Eddie cu brațul și îl ajută să se ridice. „Dumnezeule, tipul ar trebui să țină o cură de slăbire.“

– Ah, capul meu, gemu Eddie, sprijinindu-se fără vlagă pe umărul lui Alex.

„Efectul înger“, își spuse Alex. Eddie se aflase doar la câțiva metri distanță și, cu toate că cea mai mare parte ricoșase spre Alex, tot avea să simtă efectul zile întregi. Era mai bine decât arsură de înger totuși.